

İLERİDE OLACAK OLAYLAR

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ rasûlinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi- ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân! Feinne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve selem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr, ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

سَيَجِيءُ عَلَى أُمَّتِي زَمَانٌ يَفِرُّونَ مِنْ عُلَمَائِهِمْ
فَيَبْتَلِيَهُمُ اللَّهُ بِثَلَاثِ بَلِيَّاتٍ يَرْفَعُ اللَّهُ الْبَرَكَةَ مِنْ
كَسْبِهِمْ يُسَلِّطُهُمُ اللَّهُ أُمَرَاءَ الظَّالِمِينَ

يَخْرُجُونَ مِنْ قُبُورِهِمْ بِلَا إِيمَانٍ

(Seyecîü alâ ümmetî zemânün yefirrûne min ulemâihim, feyebtelîhümu'llâhu bi-selâsi beliyyât: Yerfau'llâhu'l-berekete min kesbihim, yüsallutuhümu'llâhu umerâe'z-zâlimîn, ve yahrucûne min kubûrihim bilâ îmân.)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Muhterem cemaat-i müslimin!

Ahmed Ziyâüddîn-i Gümüşhanevî Hazretleri'nin *Râmûzü'l- Ehâdîs*'ini okumaya devam ediyoruz.

Derse başlamadan önce evvelen ve bizzat Peygamberimiz Muhammed-i Mustafa SAS Efendimiz'in mübarek ruhu için; cümle enbiyânın, evliyânın, asfiyânın; Peygamber Efendimiz'in ashabının, etbainin, cümle sâdât ve meşâyihimizin vehassaten eserin müellifi Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddîn Efendi Hocamız'ın ve onun hocalarının, talebelerinin, yakınlarının ruhları için; bu eserin içindeki hadis-i şeriflerin bize kadar gelmesinde emeği geçmiş olan ulemânın ve ruvâtın ruhları için; ve uzaktan yakından bu hadis-i şerifleri dinlemeye gelen siz kardeşlerimizin cümle geçmişlerinin ruhları için, bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerif kıraat edip, hediye eyleyelim:

.....

a. Ümmetin Alimlerden Kaçması

Geçen hafta 298. sayfayı bitirmiştik... Bugün 299. sayfaya başlıyoruz. Sayfanın başında Hocamız Rh. A, kendi el yazısıyla bir hadis-i şerif yazmış ki, eserin metninde yok; ama madem o yazmış, ben de size okuyuvereyim!

Kurşun kalemlerle onun tarafından yazılmış olan yazıya göre, şöyle buyurmuş Peygamber SAS Efendimiz:

سَيَجِيءُ عَلَى أُمَّتِي زَمَانٌ يَفِرُّونَ مِنْ عُلَمَائِهِمْ
فَيَبْتَلِيهِمُ اللَّهُ بِثَلَاثِ بَلِيَّاتٍ يَرْفَعُ اللَّهُ الْبَرَكَاتِ مِنْ
كَسْبِهِمْ يُسَلِّطُهُمُ اللَّهُ أُمَرَاءَ الظَّالِمِينَ

(*Seyecîu alâ ümmetî zemânün*) “Benim ümmetimin üzerine bir zaman gelecek ki, (*yefirrûne min ulemâihim*) alimlerinden kaçacaklar.” Yâni, “O alimleri seven, ilmi seven, o ilmin peşinde koşan, ilmin kadrini, kıymetini bilen benim ümmetim, bir zaman gelecek ulemasından kaçır hale düşecek. Kadrini kıymetini bilmez, firar edecek; firar eder hale gelecek.” Ne olur? (*Feyebtelîhümü’llàhu biselâsi beliyyât*) “Bunun üzerine Allah-u Teâlâ da onları üç belâ ile müptela kılacak:

1. Birincisi: (*Yerfau’llàhu’l-berekete min kesbihim* kazançlarından Allah bereketini alacak. Kazanacaklar; on bin, yirmi bin, otuz bin, kırk bin, elli bin; hoop gidivermiş para. Gene muhtaç, gene oradan borç alıyor, gene oradan sıkıntı, gene burada sıkıntı, evde bet yok bereket yok; kesblerinde bir bereketkalmayacak.
2. İkincisi: (*Yüsallutuhümü’llàhu umerâe’z-zâlimîn*) Allah onlara zalim emirler musallat kılacak.
3. (*Yahrucûne min kubûrihim bilâ îmân.*) Kabirlerinden imansız kalkacaklar.”

Allah cümlemizi hıfz eylesin... Çok kötü üç ceza... Kesbinden, kazancından bereketin kalkması, zalimlerin ona musallat kılınması, kabrinden imansız kalkmak... Üç kötü şey...

Hocamız niçin yazmış bunu? İlmin, ulemanın kadri kıymeti bilinsin diye. İlim, ışıktır. İnsan karanlık yolda gideceği yolu bilmez, ışık olursa nereye basacağını bilir, ne tarafa gideceğini bilir, ayağı takılmadan selâmetle varacağı yere varır. İlim böyle, bir alet... Bu alet olmadı mı, insan karanlıkta bazen kaş yapayım derken göz çıkartır. Hayırlı bir şey yapayım derken, günahlı bir iş yapar veyahut hayrı bulamaz bir türlü... Uğraşır, didinir hayrı bulamaz.

Onun için bu hadis-i şeriften, buraya kurşun kalemle yazılmış bu hatıra hadis-i şeriften bize çıkan pay, hisse, ders: İlmin kadr ü kıymetini bilmek, ulemânın kadr ü kıymetini bilmek... İlim, irfan sahibi insanların çevresine koşuşmak, onlarla dostluk, ahbaplık etmek, aile bağları kurmak, gidip ziyaret etmek, konuşmak, görüşmek... Onlarla haşır neşir olmak. İlim öğrenmek, cahil kalmamak, cahillikten yakayı kurtarmak.

Şimdi 299. sayfanın hadislerini okumaya devam edeceğiz. Bu sayfanın da bütün hadis-i şerifleri *setekûnü* kelimesiyle başlıyor. “olacak” diye... Peygamber SAS Efendimiz’in kendi zamanı mâlûm, zaman-ı saadettir, asr-ı saadettir, saadet asrıdır. Onun gibi asır dünya ne gördü, ne görecek. Öyle bir zat-ı muhte remi ne gördü, ne görecek. Çünkü mümkün değil... Seyyidi’l-evvelîne ve ’l -ahirîn... Asrı da öyle bir mübarek asır...

İlk önce sıkıntılar çekti ashab-ı kiram... Sıkıntılar neden çekilir? Dünya hayatı imtihan olduğu için çekilir. İnsan sıkıntı çeker, çeker, ondan sonra ecir alır. Hastalanır, ecir alır; sabrettiği takdirde... Cezanın veyahut bu sıkıntının, bu derdin, o hastalığın nereden geldiğini bilir,

“—Bunu Mevlâm böyle takdir eylemiş, dünya hayatında her şey zaten imtihandır. İyiyle kötü birbirine karışıktır; sabredeyim...” diye sabrederse ecir alır.

Onun için:¹

أَشَدُّ الْبَلَايَا عَلَى الْأَنْبِيَاءِ

¹ Muhtelif lafızlarla: İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XII, s.30, no:4013; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.179, no:510; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.99, no:119; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.312, no:1045; Taberî, *Tehzîbü'l-Âsâr*, c.V, s.460, no:2476; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V II, s.142, no:9774; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.372, no:6325; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.V III, s.417, no:2322; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.172, no:1481; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V II, s.160, no:2900; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.386, no:5463; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.412, no:2783; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.143, no:830; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.352, no:7481; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.III, s.26; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.205, no:1159; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.29, no:215; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.78, no:146; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.V, s.189, no:1832; Sa'd ibn-i Ebî V akkas RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V I, s.369, no:27124; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.448, no:8231; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXIV, s.244, no:626; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V II, s.142, no:9776; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.352, no:7482; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.V, s.259, no:2413; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.212, no:808; Ebû Ubeyde ibn-i Huzeyfe, halası Fatıma bint-i Yemân RA'dan. *Mecmaü'z-Zevâid*, c.III, s.12, no:3740; *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.326, no:6778- 6784; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.130, no:371; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.IV, s.420, no:3468-3473.

(Eşeddü'l-belâyâ ale'l-enbiyâ) “Mihnetlerin, meşakkatlerin, beliyelerin, sıkıntıların en çoğu, en kuvvetlisi, en büyüğü; en kuvvetli kullara, peygamberlere gelir.” Ondan sonra, Allah'ın evliyaullahına gelir. Ondan sonra sırasıyla, mertebe, mertebe o yüksek kullara gelir. Onlar da sabrederler, sabrederler, sabrederler; ecirleri daha da yüksek olur.

İnsanın derecesinin yükselmesinin birkaç sebebi var. Sebeplerden birisi sabır... Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin takdirine tahammül etmek, sabretmek, feza' ve ceda' göstermemek, feryad u figân etmemek, yaka paça yırtmamak, isyan ve itiraz etmemek.

Çünkü, kim yapıyor şu kâinattaki işleri? Kim tanzim ediyor bu olayları? Bu hadiseler nereden oluyor? Fâil-i hakîkî kim? Allah-u Teâlâ Hazretleri... Eğer Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin izni, ruhsatı olmasa, takdir etmese, mümkün mü bir çöp yerinden kıpırdanabilir mi, bir yaprak yerinden kıpırdanabilir mi, mümkün değil! O halde sabret, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nden gelen şeye sabır ve tahammülle muamele eyle...

Şimdi, asr-ı saadette sıkıntı çektiler; ama sonra rahata erdiler, elleri genişledi. Fakat Peygamber SAS Efendimiz ileriye ait bilgiler veriyor ümmetine... Neden? Şefkatinden dolayı... “Ümmetim, ileride şöyle olacak şöyle yapın!” Hani, şefkatli bir baba, şefkatli bir anne evlâdını nasıl nasihatle böyle hayata hazırlamaya çalışırsa, Rasûlüllah SAS Efendimiz de ümmetini hazırlıyor.

Mi'rac'a çıkmış, "Ümmetimi isterim ya Rabbi, ümmetimi isterim ya Rabbi!" diye ümmetini unutmamış. Her yerde daima bizim için hayır dua ve hayır niyet ile şey yapmış. Onun için Allah-u Teâlâ Hazretleri, Tevbe Suresi'nin son ayet-i kerimesinde methediyor Rasûlünü bize:

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا
عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَّحِيمٌ

(التبوة)

(*Lekad câeküm rasûlin min enfüsiküm*) "Sizin aranızdan, sizin cinsinizden, içinizden Allah-u Teâlâ Hazretleri size bir peygamber gönderdi. Size öyle bir peygamber geldi ki; (*azîzun aleyhi mâ anittüm*) size sıkıntı veren şeyler ona çok ağır gelir, üzülür ümmetime bir hal gelmesin diye. Üzüntü sıkıntı duyar, şefkatle, şefkat kanatlarını böyle germiş, üzerinize titrer sevgi ve şefkatle. (*Harîsun aleyküm*) Size karşı *harîstir*. Nasıl ki böyle tavuk civcivlerini korur kollarsa, nasıl bir anne yavrularını koruyup kollarsa, öyle size karşı *haristir*, sizi sever ve kollamağa çalışır.

(*Bi'l-mü'minîne raûfun rahîm*) Mü'minlere karşı çok merhametli ve çok re'fetlidir." Mübalağa sigasıyla ve kendi esmâ-ı hüsnâsından iki sıfatı veriyor Rasûlüllah SAS Efendimiz'e... Allah-u Teâlâ Hazretleri nedir? Raûf'tur... Allah-u Teâlâ Hazretleri nasıldır? Rahîm'dir... Esmâ-i Hüsnâ'sı var ya... Esmâ-i Hüsnâ'sı'ndan iki ismi taltifen, — ne kadar büyük şeref— Rasûlüllah SAS Efendimiz için kullanıyor o ayet-i kerimede...

(*Bi'l-mü'minîne raûfun rahîm*) “Mü'minlere karşı fevkalâde şefkatli, fevkalâde yumuşak kalpli, hassas bir peygamber geldi.” diye bildiriliyor.

Onun için, Peygamber SAS Efendimiz istikbale ait şeyleri bildirmiş.

Peygamber SAS Efendimiz istikbale ait şeyleri bilir mi? İstikbale ait şeyleri bazen sen bile biliyorsun. Ertesi gün olacak şeyi bazen rüyada göstermiyor mu Allah? Sen bile biliyorsun, o Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin en sevgili kulu, *Seyyidü'l-evvelîne e'l- àhirîn...* Allah-u Teâlâ Hazretleri ona cenneti göstermiş, cehennemi göstermiş, Mi'rac'ı nasib etmiş, Cebrâil AS'ın bir ad ım daha gitse yanacağı mahallerden daha ötelere geçirmiş; (*fekâne kâbe kavseyni ev ednâ*) makamına erdirmiş, cemâl-i bâ-kemâlini bî kem ü keyf müşahede şerefiyle hayattayken taltif eylemiş.

O zat-ı muhtereme Allah-u Teâlâ Hazretleri gelmişin, geleceğin esrarını açmaz mı? Neler söylüyor, bakın! Vefatından sonra, ahirete irtihalinden sonra olacak neleri söylüyor.

b. Fâsık Emirler

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

سَتَكُونُ عَلَيْكُمْ أُمَرَاءُ مِنْ بَعْدِي يَأْمُرُونَكُمْ بِمَا
لَا تَعْرِفُونَ وَيَعْمَلُونَ بِمَا تُنْكِرُونَ فَلَيْسَ أَوْلِيَّكَ
عَلَيْكُمْ بِأَيِّمَةٍ

(طب. عن عبادة)

RE. 299/1 (*Setekûnü aleyküm umerâü min ba'di*)

“Benden sonra sizin başınızda ümerâ olacak, emirler olacak.” *Emir*, Arapça’da komutan mânâsına... Yâni, kendisinde emir ve ko mutabulunan, bir insan topluluğunun başına geçip de onlara hükmeden kimse demek. Biz şimdi emir deyince asker anlarız; ama vali de emirdir Arapça’ya göre. Çünkü, emir verme salâhiyetine sahip tir. Kaymakam da öyledir, asker de öyledir.

“Sizin başınıza böyle valiler, idareciler gelecek diye Peygamber Efendimiz bildiriyor. (*Min ba'dî*) Benden sonra... (*Ye'murûneküm bimâ lâ ta'rifûn*) Size bazı şeyler emredecekler; örfte olmayan, şer-i şerîfe uygun olmayan şeyler emredecekler. (*Ve ya'melûne bimâ tünkîrûn*) Münker olan şeyleri, şer-i şerîfin kerih gördüğü, kötü gördüğü şeyleri işleyecekler, münkerâtı işleyecekler. (*Feleyse ülâike aleyküm bi-eimmetin*) Onlar sizin aslında idarecileriniz değildir.”

² *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V , s.410, no:9152; Ubâdetü'bnü Sâmit RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V I, s.107, no:14883; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.256, no:13057.

c. Hz. Osman'ın Tarafında Olun!

Diğer hadis-i şerif:³

سَتَكُونُ فِتْنَةً وَاجْتِلَافٌ قَالُوا فَمَا تَأْمُرُنَا قَالَ
عَلَيْكُمْ بِالْأَمِيرِ وَأَصْحَابِهِ وَإِشَارَ إِلَى عُثْمَانَ

(ك. عن ابى هريرة)

RE. 299/2 (*Setekûnü fitnetün va'htilâfun*) İleride yine, Peygamber Efendimiz buyuruyor ki, “Yakın bir zamanda” demek, vefatından sonra olacak hadiseler. Şimdi Arapça’da istikbali bildirmek için iki imkân var. Birisi; pek çok imkânlar var da lisana ait, kelimenin başına gelen takılardan... Se harfi, sin harfi gelirse yakın istikbali gösterir. *Sevfe* edatı gelirse, uzak istikbali gösterir. Burada *setekûne* diyor, olacak; yakında olma... Bu yakınlık ifade eden *sin* ile zikredilmiş. (*Setekûnu fitnetün*) “Yâni, bir fitne olacak ileride, yakın bir zamanda bir fitne olacak, şiddet olacak, harb olacak. (*Va'htilâfun*) Çekişme, ihtilaf olacak ümmet arasında.

³ Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.105, no:4541; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IX, s.175, no:9457; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.V I, s.363, no:32049; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.880, no:32862; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.266, no:13079.

(Kàlu: Femâ te'mûrunâ?) “Bize o durumda, ne yapmamızı emredersin ey Allah’ın Rasûlü?” *Yâ Rasûla’llah* metinde yok, ama hitap Rasûlüllah Efendimiz’e... Yâni, biz o duruma erişirsek, onların arasında bulunursak ne yapmalıyız? Bize ne emredersin ya Rasûlallah!” diyor. Bakalım, dinleyelim. Böyle fitneler ve ihtilaflar çıktığı zaman, çekişmeler çıktığı zaman ne yapmak lazım olmuş?

(Kâle: Aleykum bi’l-emîri ve ashâbihî, ve eşâre ilâ usmân) “O zaman Osman-ı Zinnûreyn Efendimizi göstermiş, size demiş şu emiri ve onun etrafındaki arkadaşları tavsiye ederim.”

Bakın Rasûlüllah’ın şeyine, nasıl istikbale ait hadiseyi bildiriyor. Biliyorsunuz, Hz. Osman RA’ın hilâfeti zamanında ihtilaflar çıktı. Peygamber SAS Efendimiz’in o cömert, iki kızına damat olmuş olan o Osman-ı Zinnûreyn RA, biliyorsunuz Kur’an okurken şehid edildi de gitti. Kur’an-ı Kerim’in üstüne damladı kanları.

“—İşte o ihtilaflı zamanlarda zamanın idarecisine uyun!” demiyor da, “Size şu mâlûm komutana, şu başkana ve onun arkadaşlarına itaat etmenizi tavsiye ederim!” diyor.

Elif-lâm’la zikretmiş, *bi’l-emîr* diyor ve işaret ettiği şahıs da Hz. Osman tarafıymış. Yâni bak, o zamandan ileride Hz. Osman’ın başına gelecek hadiseleri biliyor da ashabına:

“—Sakın bu melek gibi hayâ timsali olan sahabemin karşısına çıkmayın, onun tarafını tutun! Onun karşısına çıkanlar iyi durumda değildir.” diye bir işaret vermiş oluyor.

d. Zâlim Emirler

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

سَتَكُونُ أئِمَّةٌ مِنْ بَعْدِي يَقُولُونَ فَلَا يُرَدُّ عَلَيْهِمْ
قَوْلُهُمْ يَتَقَاحِمُونَ فِي النَّارِ كَمَا تَقَاحِمُ الْقِرَدَةُ

(ع.طب.كر. عن معاوية)

RE. 299/3 (*Setekûnü eimmetün min ba'dî*)
“Benden sonra imamlar olacak.”

İmam da başkan demek yine, önder demek...
Bir cemaatin

önüne geçip de, onları sevk ve idare eden kimseye *imam* derler. Cami imamı da en önde duruyor, cemaati idare ediyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzurunda, cemaatin önünde bulunduğu için, ona da imam denmiş. Ama Arapça'da imam dendi mi, cami imamından başka bir şey anlaşılır. Yâni, bir topluluğun başkanı, lideri, önderi, onları sevk ve idare eden, yöneten kimse hatıra gelir.

⁴ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XIX, s.393, no:925; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.279, no:5311; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XIII, s.307, no:7382; Ebü'ş-Şeyh el-İsfahânî, *Emsâl fi'l-Hadîs*, c.I, s.319, no:271; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.104; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LIX, s.169; Muaviye ibn-i Ebû Süfyan RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.V I, s.108, no:14884; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.XIII, s.255, no:13053.

(*Setekûnu eimmetün min ba'dî*) “Benden sonra böyle başkanlar, idareciler olacak. (*Yekûlûn, felâ yüreddü aleyhim kavlühüm*) Bazı sözler söyleyecekler. Hatırlarına gelen, istedikleri sözleri, ‘Şer-i şerîfe uygun mu, değil mi?’ diye düşünmeden, paldır küldür söyleyecekler.

“—Allah-u Teâlâ Hazretleri benim bu söylediğim sözden hoşnut olur mu, râzı olur mu?” diye bir kontrol, düşünce ve saire yok...

(*Felâ yüreddü aleyhim kavlühüm*) “Kimse karşılıklarına çıkıp da, sözlerini kendilerine geri çeviremeyecek, cevaplandıramayacak.”

Neden? Adam zâlim, eli kılıçlı, zorba; müslümanların başına geçmiş. Hele bir karşısına çık da, bir söz söyle bakalım! Onlara söz tevcih edilemeyecek, sözüne karşılık verilemeyecek.

Böyle bir idarecinin akıbeti ne olacak acaba? (*Yetekâhamûne fi'n-nâr*) “Bunlar cehenneme böyle kendilerini atarcasına, saldırırcasına girecekler, hızlı bir şekilde girecekler. (*Kemâ tekahhame'l-kıradetü*) Maymunların hızlı hızlı saldırıp girdiği gibi...”

Demek ki buradan çıkan ders nedir? İnsan bir şeyin başında, başkanlığında bulunursa; hak sözü söylemeli, öyle zorbalık etmemeli! Öyle yapan kimseler, zorbalık eden kimseler ; sözünün karşısında durulmayan, karşısındakine laf söylettirmeyen, “Höt!” deyip susturan kimseler ehl-i cehennem olacak. Bu hadis-i şeriften o çıkıyor.

Hakikaten de, Peygamber Efendimiz'in hayatından sonra, yakın tarihinde bunlar hep tarihi hadise olarak oldu.

e. Karanlık Gece Parçaları Gibi Fitnelerin Olması

Diğer hadis-i şerifte, yine buyuruyor ki Peygamber Efendimiz:⁵

سَتَكُونُ بَعْدِي فِتْنٌ كَقَطْعِ اللَّيْلِ الْمُظْلِمِ يُصْبِحُ
الرَّجُلُ فِيهَا مُؤْمِنًا وَيُمْسِي كَافِرًا وَيُمْسِي مُؤْمِنًا
وَيُصْبِحُ كَافِرًا قِيلَ كَيْفَ نَضَعُ قَالَ ادْخُلُوا بُيُوتَكُمْ،
وَأَخْمِلُوا ذِكْرَكُمْ قِيلَ أَرَأَيْتَ إِنْ دَخَلَ عَلَى أَحَدِنَا
بَيْتُهُ؟ قَالَ: لِيُمْسِكَ بِيَدِهِ، وَلْيَكُنْ عَبْدَ اللَّهِ الْمَقْتُولَ
وَلَا يَكُنْ عَبْدَ اللَّهِ الْقَاتِلَ فَإِنَّ الرَّجُلَ يَكُونُ فِي فِيهِ
الْإِسْلَامُ وَيَأْكُلُ كُلُّ مَالِ أَخِيهِ وَيَسْفِكُ دَمَهُ وَيَعْصِي
رَبَّهُ وَيَكْفُرُ بِخَالِقِهِ وَتَجِبُ لَهُ النَّارُ

(طب. عن جندب البجلي)

⁵ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.II, s.177, no:1724; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.III, s.92, no:1523; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.V II, s.485, no:37430; Cündeb ibn-i Süfyan RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.222, no:30997; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.X, s.41, no:9049.

RE. 299/4 (*Setekûnu ba'dî fitenin kekıtai'l-leyli'l-muzlim*) “İleride, yakın istikbalde bazı fitneler olacak. Nasıl? (*Kekıtai'l-leyli'l-muzlim*) Karanlık gece parçaları gibi.” Yâni, gecenin akşama yakın vakti gibi değil. Sabaha yakın zamanı, ortalık biraz aydınlandığı zaman gibi filan değil; kapkara...

Hani insan bazen bastığı yeri göremez. Ben bir kere bizim köye gittim. Çarşıdan teyzemin evine varıncaya kadar hiç bir yeri görmeden, el yordamıyla gittim. Biz böyle el-hamdü lillâh şe hirde yaşıyoruz, elektrikler şıkır şıkır her yeri aydınlatıyor. Ondan sonra hiç sıkıntı çekmeden istediğimiz yere gidiyoruz.

Ama köylerde, biraz böyle mehtap olmadı mı, mehtapsız bir gecede burnunun ucu görünmüyor. Yâni, bastığım yer taş mıdır, çukur mudur, kuyu mudur, tepe midir; hiç bir şey anlamadan sanki böyle; a'mâ bir insanmışım gibi gittim.

İşte karanlık geceler, gece parçaları gibi fitneler olacak. O kadar böyle kötü... Kötülüğü nereden? (*Yüsbihu'l-raculü fîhî mü'minen ve yümsî kâfirâ*) “Sabaha kişi mü'min olacak çıkacak, sabahleyin iman ehli bir kimse olarak sabahlayacak; (*ve yümsî kâfiren*) akşama imanı yok, gitti. Akşama kâfir olarak akşamlayacak.” Yâni, gündüz ki faaliyetleri esnasında ne söz söylediye, ne hatalı iş yaptıysa, ne gibi densizliklerde bulunduysa; akşama kâfir oldu, iman uçtu gitti... (*Ve yümsî mü'minen ve yusbihu kâfiren*) Yahut akşama mü'min olarak akşamlayacak da, sabaha imanı gitmiş olacak, kâfir olacak.”

Çok tehlikeli bir zaman... Bunda tabii birkaç işaret var. Bir kere zamanın kötülüğü... Yâni, zaman öyle kötü bir zaman ki, mü'min bir kimseyi alıyor, kâfir safına atıyor. Yâni, ne gibi fitneler dolaşıyor, ne gibi sözler söyleniyorsa, insan o yangından kendini kurtaramıyor da, iman kendisinden gidiyor, kâfir o luyor. Allah hıfz eylesin imanımızı...

اللَّهُمَّ يَا وَلِيَّ الْإِسْلَامِ مَسْكِنًا بِالْإِسْلَامِ حَتَّى
نَلْقَاكَ بِهِ

(Allâhümme yâ veliyye'l-islâm, messiknâ bi'l-islâm, hattâ nelkâke bih) “Ey İslâm’ın sahibi Mevlâmız, Rabbimiz! Bizi sana mü'min olarak kavuşmak nimetine erdir! Elimizden imanımızı alma!”

Ahir nefeste ol kelime-i tayyibe-i münciye ki, buyurun:

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ
وَرَسُولُهُ

“Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlüh” [Şahitlik ederim ki, Allah’tan başka ilâh yoktur; ve şahitlik ederim ki, Muhammed SAS Allah’ın kulu ve rasûlüdür.] diyerek emaneti teslim etmeyi cümlemize nasib eyle...

Ashab-ı kiram tabii yine üzuldüler, korktular. (Kile: Keyfe nasna’) “Nasıl yapalım yâ Rasûlallah?” denildi. “Böyle korkunç bir fitneli zamanda, böyle korkunç bir asırda, insanın

imanını muhafaza edemediği, akşamdan sabaha, sabahtan akşama kadar; bir yarım gün bile imanını muhafaza edemediği zamanda ne yapalım ya Rasûlallah?” diye Peygamber Efendimiz’e soruldu birisi tarafından.

(Kâle) Peygamber SAS Efendimiz cevaben şöyle buyurdu:

(*Udhulû büyûteküm*) “Evlerinize girin! (*Ve ahmilû zikreküm*) Namınızı, şöhretinizi indirin! Namınız, nişanınız olmasın, ortaya atılmayın! Böyle şöhretli, tanınmış, parmakla gösterilen, adı anılan, alkış tutulan, şöhrete sahip bir kimse olmayın! Evinizin içine çekilin, kenarda kıyıda kalmayı tercih edin!”

(*Kîle: Eraeyte in duhile alâ ehadinâ beytehû*) “Peki, evimize girdik yâ Rasûlallah; o fitneyi yapan, çıkartan o kötü insanlar, şerhiler evimize de gelirlerse? Evimizden içeri girerlerse, o zaman ne yapalım?”

(*Kâle: Liyümsik bi-yedihî, ve liyekün abda’llâhi’l-maktûle ve lâ yekûn abda’llâhi’l-kâtil*) “Elini tutsun, Allah’ın öldürülen kulu olsun; öldüren kulu olmasın!”

(*Feinne’r-racüle fî fihi’l-islâm*) “Çünkü kişinin ağızında İslâm olur; (*feye’külü mâle ehîhi*) ama müslüman kardeşinin malını yutar, alır, çalar, çırpar, yutar, yer; (*ve yesfiku demühû*) ve onun kanını heder eder, döker. (*Ve ya’sî rabbehû*) Rabbi’ne böylece âsî olur, (*ve yekfur bi-hàlikihî*) ve kendi yaradanına, hâlikına küfreder; (*ve tecibu lehü’l-nâr*) sonunda cehennem kendisine vacib olur.”

Yâni, bu nedir? (*Hâzâ fî fitenin tekûnü beyne'l-müslimîn*) “Bu müslümanlar arasında olan bir ihtilafta, müslümanın takınması gereken tavidir.” Evine çekilecek, evine birisi gelirse bile öldüre n olmayacak, öldürülen olmaya râzı olacak. O kadar yâni pasif duracak.

Bu neyi hatırlatıyor bize? Âdem AS'ın iki oğlu vardı: Hâbil ve Kâbil... Kur'an-ı Kerim'de de kendilerinden bahsedilir:

إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقُبِّلَ مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ

مِنَ الْآخَرِ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ

مِنَ الْمُتَّقِينَ

(المائدة: ٢٧)

(*İz karrabâ kurbânen*) “Bunlar kurban takdim ettiler. (*Fetukibbile min ehadihimâ ve lem yutakabbel mine'l-âhar*) Birisini kabul eyledi Allah-u Teâlâ Hazretleri; ötekisinin ameli hatalı, kusurlu, niyet bozuk, vs. olduğundan kabul etmedi.”

O zaman kabul edilmeyen kıskandı. Kabul edilen kardeşi olduğu halde; (*kâle leaktülennek*) “Muhakkak öldüreceğim seni!” dedi.

(*Kâle innemâ yetekabbelü'llâhu mine'l-müttakîn*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri, ancak halis niyetle yapılan ibadeti kabul eder. Öyle

bozuk niyetle, riya ile, ihlâssızlıkla yapılan amelleri kabul etmez.” (Maide, 5/27) Kalp tertemiz olacak. Sırf Allah rızası için yapılacak, Allah sırf kendisi için yapılan ameli kabul eder. Şirk koşulursa, ihlâstan uzaklaşırsa, riya olursa kabul etmez. Kabul etmedi...

Yâhu onun ne kabahati var, kusur sende! Sen kusur ettin de Allah senin amelini kabul etmedi. O zaman öteki kardeşin cevabı, Kur'an-ı Kerim'de anlatıldığına göre, ne kadar ibretli bir cevap. Diyor ki:

لَئِنْ بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسٍ يَدِي
إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ مَا أَنَا بِبَاسٍ يَدِي إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ
إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ

(المائدة: ٢٨)

(*Lein besatte ileyye yedeke li-taktulenî mâ ene bi-bâsîtin y ediy e ileyke li-aktulek*) “Sen beni öldürmek için eline bana uzatsan, ben sana karşılık vermek için, seni öldürmek için elimi uzatmam!

(*Innî ehâfu'llàhe rabbe'l-âlemîn*) Ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım.” (Maide, 5/28) dedi.

Kardeş çünkü, Âdem AS'ın iki oğlu.

Şimdi buradan bir şey daha hatırıma geldi, biz geçtiğimiz yıllarda buna benzer kardeş kavgaları gördük mü memleketimizde? Gördük... Bak, müslümanlara fırsat ver de, müslümanlar hadisleri öğretsinler. Ulema, hocalar müslümanlara hadisleri öğretsinler. Din, ne kadar güzel yol gösteriyor. Bak, kardeşle kardeşin arasını nasıl ıslah ediyor dinimiz. Ne kadar güzel:

“—Sen öldüren olma; ölen olmağa râzı ol, öldüren olma!” diyor. Böyle olsaydı, o karışıklıklar çıkar mıydı memleketimizde? Bu zihniyet bu terbiye alınmış olsaydı... Onun için bizim dinimiz, her zaman söyledim, her zaman söylüyorum; biz dinimizden uzaklaştıkça canavarlaşırız. Dinimizden uzaklaştık mı hayvanlardan beter oluruz. Kurtlardan beter oluruz. Kurtlar, hem kuzuyu yer, hem birbirlerini yer.

Bizim köyden birisi Mamak'ta askerlik yapıyormuş. Nöbet tuttuğu yer ıssız, kar yağmış. Öbür taraftan kurtlar hücum ediyor.

“—Birden bir de baktım ki, bir sürü kurt uğuldayarak üstüme hücumla başladılar. Tüfeği ancak doğrultabildim.” diyor.

Bir patlatmış kurtların arasına; bir tanesi yaralanmış, düşmüş. Yaralanan da kurt, ötekiler de kurt... Hemen onun başına çökmüşler, başlamışlar onu yemeğe. Neden? Kurt bu... Kurt, kendi cinsini de parçalar. Yâni başka hayvanlar öyle yapmaz; ama kurt, kendi cinsini de parçalar.

Biz dinimizden, imanımızdan uzaklaştık mı, kurtlardan da beter oluruz. Kurtların da kabahati yok, o da Allah'ın bir mahlûku; kurtlardan

da beter oluruz biz. Bizim her şeyimiz, her türlü sermayemiz, her türlü izzetimiz, nimetimiz; dinimizdir. Bizi dinimizden ayırdın mı, biz dinimizden ayrıldık mı, dinimizin terbiyesi görmedik mi; hırsızlık yaparız, rüşvet alırız, adam döveriz, hırsa kapılırız, ırza tamah ederiz... her türlü kötülük, imansızlıktan olur. Başka türlü bir şey...

“—Vicdan terbiyesi yapılırsa, vicdanlar güzel terbiye olursa, insan kültürlü yetişirse yapmaz bunları.”

Sen bunu külahıma anlat benim. Kaç tane tahsilli insan gördük. Bütün anarşistler hep üniversitelerin içinden çıktı. Profesörlerin içinden çıkmadı mı? Biz bizyiz işte, hepimizin gözü önünde ce-reyan etti hadiseler. Kültür laf... Vicdan da laf... İrfan da laf... Hepsi laf... İman olacak insanda... İman oldu mu, Allah korkusu oldu mu;⁶

رَأْسُ الْحِكْمَةِ مَخَافَةُ اللَّهِ

(الحكيم، وابن لال عن ابن مسعود)

⁶ İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.V II, s.106, no:34552; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.470, no:742-744; Hünnâd ibn-i Seriy, *ez-Zühhd*, c.I, s.286, no:497; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XXXIII, s.179; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.270, no:3258; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.I, s.100, no:116; Zeyd ibn-i Hâlid el-Cühenî RA'dan.

Ebü'ş-Şeyh el-İsfahânî, *Emsâl fi'l-Hadîs*, c.I, s.294, no:252; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LI, s.240; Ukbe ibn-i Âmir RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.267, no:5873 ve c.XV, s.1367, no:43587, 43595; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.333, no:1350; *Câmiu'l-Ehâdis*, c.XIII, s.56, no:12550.

(*Re'sü'l-hikmeti mehâfetu'llâh*) [Hikmetin başı Allah korkusudur.] Allah'tan korkmak insanı insan yapar.

İman olmadı mı, kulpunu bulur, çaresini bulur, muhakkak bir atlatacak, aldatacak tarafı bulur. Polisleri de aldatır, müfettişi de atlatır; herkesi atlatır. Bütün emniyet kuvvetlerini aldatır, gene yapacağını yapar.

İman oldu mu, her şey olur. İman sahibi oldu mu bir insan, insan değil melek olur, meleklerden de üstün seviyeye çıkar. Onun için, bizim memleketin iyiliğini istemeyenler, bizi imanımızdan ayırmak istiyorlar. Kim istemiyor? Fransa'nın vekillerinden birisi galiba, parlamentoda eline Kur'an-ı Kerim'i almış, göstermiş; Fransız milletvekillerine. Diyor ki:

“—Siz Cezayir ile harp ediyorsunuz ya, yenmek için; Cezayir'i istila edeceksiniz, sömüreceksiniz orayı... Yenemezsiniz.”

Neden?

“—Müslüman onlar...”

İngiltere Hindistan'a hakim olmuş, sömürüyor. Koca kıtaya, dört yüz, beş yüz milyonluk kıtayı sömürüyor. Her türlü imkânı var. Orada kışkırtıyor mahsustan, bir mezhep çıkartıyor ortaya, diyor ki:

“—Cihada bu devirde lüzum yok!”

Esas prensibi, cihadın olmayışı... Neden? Rahat edecek, güzel sömürecek, hiç kimse bir şey demeyecek orada. Onun için, “Boş verin, cihad yapmayın, bu devirde cihada lüzum yok!” diyor.

İngiliz başbakanlarından birisi parlamentoda, “—Bu müslümanları bu dinlerinden ayırmadıktan sonra onlara tahakküm edemezsiniz.” diye söylemiştir.

Hepsi bilirler, çok iyi bilirler. Onun için, onlar bizi dinimizden, imanımızdan ayırmaya çalışırlar. Neden? E, güçlü kuvvetli bir hasmı ister mi? Kim ister? Yâni, dövüşeceği pehlivanın veya karşısındaki hasmının zayıf olmasını ister herkes... Türkiye'nin kuvvetli olmasını istemez.

Yunanistan bizim kuvvetli olmamızı ister mi? İstemez... Bizim sanayi bakımından kalkınmamızı hangi devlet ister? İleri, müreffeh bir memleket olmamızı kimse istemez. Onun için , onlar uğraşacaklar.

Pekiyi, onların uğraşması normal, düşman düşmanlığını yapacak. Peki sen, senin baban, deden, dedenin dedesi Türk'tü, müslümandı; sen niye uğraşıyorsun müslümanlarla? Sen niye müslümanları dinlerinden, imanlarından ayırmaya çalışsan o kâfirlere yarıdakçı oluyorsun? Niye milli bütünlüğü, milli kültürü zedeliyorsun? Niye bizi dinimizden, imanımızdan ayırıp da bizi insanlıktan çıkartıyorsun?

“—E, o da yapıyor işte, o da cahillikten yapıyor!”

O zaman sen yapma, o zaman sen kendi evlâdını, kendi karını, kendi ailenin içindeki fertleri ve kendi şahsını iyi eğit, iyi terbiye et, imanına sahip ol! Çünkü, bir taraftan milli mesele, bir taraftan dinî mesele, bir taraftan uhrevî mesele...

Yâni, sen iman sahibi olmazsan, ahireti kaybediyorsun. Ahireti kaybedip, dünyayı da kazanamıyorsun. Dünya da gidiyor, memleket de elden gidiyor.

Bir zamanlar taa Belgradlara, taa Viyanalara kadar bizimmiş, taa Atlas Okyanusu'na kadar bizimmiş, taa Hint Okyanusu'na kadar bizimmiş, taa Hazar Denizi'ne kadar bizimmiş... Şimdi ne oldu?

“—Efendim, bir ara almıştık, şimdi çıktık!”

Çok rahat içimiz, vicdanımız; hiç içimizde bir endişe yok ... Ya orada o çiğnenen ırzlar, namuslar, yağmalanan mallar, dayak yiyen insanlar, öldürülenler, asılanlar, kesilenler, harbe girenler... Feryatlarını duymadın, burada rahat rahat yiyorsun, oturuyorsun aşığıya. Oraları senin memleketin değil mi? Altı asır, yedi asır senin memleketin olarak bulunmuştu, gitti... E, demek Türkiye de gitse elinden,

“—Eh, ne yapalım, biz Orta Asya'dan gelmiştik.” diyeceksin. Öyle şey olur mu?

Onun için, senin ve benim imanım bizim her şeyimizdir. Biz imanlı olursak, dünyamız da mâmur olur, ahiretimiz de mâmur olur. İnsanlığa da faydamız dokunur. Müslüman olduk mu, Avrupa'da bizden fayda görür. Ama aptallar anlamıyorlar, müslüman bir Türkiye istemiyorlar.

Bizim Şimdi iŐçilerimizin hepsi iyi müslüman olsaydı Almanya'da; Almanya güllük gülistanlık olurdu. Avrupa müslüman olsaydı, rahat ederdi. Farkında değiller, nimetleri tepiyorlar; akılları ermediği iÇin...

Bizim müslüman olmamız dünya iÇin de iyidir,  nk biz onlar gibi zulmetmeyiz. Biz onlar gibi smremeyiz. SmrmemiŐiz de smremeyiz de... Bizim vicdanımız el vermez. Biz mazlumun yanında yer alırız. Hakkımıza razı oluruz. Kimseye kötülük yapmak istemeyiz. Allah'tan korkarız biz... Onlar, bir ormanı yangına verirler, çıkan zencileri beri taraftan makineli tüfekle tararlar. HiÇ korkmazlar... Bizim tarihimizde böyle bir Şey görülmemiŐtir. Biz el kaldıranı kat'iyen yakmayız, vurmayız, kırmayız, ldrmeyiz.

Müslümanların gerilemesiyle dünya çok Şeyler kaybetmiŐtir. Kıyametin kopması, müslümanların onlar tarafından  elmelenip , gerilemesinden dolayı olacak.

Evet, Şimdi bütün bu sözleri nerden çıkardık? Hadis-i Őerifteki tavsiyeden çıkardık. Bak Peygamber Efendimiz, müslümanlar arasında ihtilaf oldu mu, ne diyor? " ekiliver kenara!" diyor. "Evine gir!" diyor. "Varsın namın, niŐanın olmasın!" diyor. Neden? Allah mkfatı verecek, burada namın, niŐanın olmaz; ahirette sultan olursun.

"–Evime gelirse?"

"–Evine gelirse, sen onu öldürmeye kalkma!" diyor gene...

Yâni, biraz garip gibi görünüyor; ama tabii bu nedir? Zaten o adam kolay kolay gelmez eve... Müslümanın izzet ve ikramını gösteriyor. Yâni bir müslümana bir kusur, bir bahane bulup da insan silah çekip, öldüremeyecek. Halbuki eve tecavüz etti mi, eve tecavüz meşrû müdafaayı gerektirir. Yâni, müdafaayı meşrulaştırır. Senin kapından içeriye birisi girdi mi, “Artık kapımdan içeri girdiler, haneye tecavüz ettiler.” denir. Ama bak, orada bile müsaade etmiyor dinimiz.

Neden? “Kardeş, kardeşliğini bilsin! Müslümanlık azizdir, önemlidir. Bir bahane bulup da, öteki kardeşinin kanını dökmeyi kendisine caiz görmesin müslüman!” diye, bak orada da geri durmayı tavsiye ediyor.

Biz öyle mi yaptık? Geçtiğimiz devrede o partili o partiliye, öteki partili beriki partiliye, o zümre beriki zümreye kızdı. Kızdığı için, “Bunun katli caizdir, bunu öldürmek lazımdır, şu şöyledir, bu böyledir... Çek tabancayı, çek makinalıyı, at bombayı, dinamiti...” dediler, öyle yaptılar.

Yeni yeni öğreniyoruz dinimizin inceliklerini... El-hamdü lillâh, hadis-i şeriflerde Peygamber Efendimiz her şeyi bildirmiş. “Müslüman kardeşin gelse, seni öldürmeye kalksa, sen onu öldürme!” diye tavsiye ediyor.

Müslümanlar arasında bu kadar yumuşakken, kâfirler için böyle değil bu! Burada açıklıyor, diyor ki:

هَذَا تَكُونُ بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ وَأَمَّا الْكُفَّارَ فَلَا يَجِيدُ

الِاسْتِسْلَامَ لَهُمْ

(*Hàzà tekûnü beyne'l-müslimîn*) “Müslümanlar arasında durum böyledir. (*Ve emme'l-küffâr, felâ yecîdü'l-istislâmu lehüm*) Onlara öyle teslim oluvermek yok.”

Kâfir gelmiş, indir silahını, teslim ol; asarsa assın, keserse kessin... Yook! Öyle şey yok. Bir insan memleketini korumak için, malını korumak için, ırzını haysiyetini korumak için çarpışsa, ölürse şehiddir.

Nasıl? Meselâ sen, buradan [İstanbul'dan] kalktın, Ankara'ya gidiyorsun. Bolu Dağı'nda geceleyin, silahlı üç kişi çıktı karşına:

“—Ver malını!” dedi. Ne gelir senin aklına?

“—Canım daha önemli, malımı veririm, kurtulurum.”

Vermezsen, uğraşsan, çarpışsan; ölürsen, şehidsin. Hadis-i şerifte öyle bildiriliyor. Yol kesicinin tehdidine pabuç bırakmak yok. Yâni, düşman istila ederse memleketi, öyle teslim olmak yo k. Bir tek ocak kalıncaya kadar teslim olmak yok.

Müslüman müslümana bir şey yapmaması, müslümanların aralarındaki şefkatten dolayı. Kâfire o müsamaha yok. Onlar hiç boşuna heveslenmesinler.

f. Fitnelerde Şam'ı Tavsiye Etmeleri

Diğer hadis-i şerif. Peygamber SAS Efendimiz buyurdular ki:⁷

سَتَكُونُ فِتْنٌ قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَمَا تَأْمُرُنَا قَالَ
عَلَيْكُمْ بِالشَّامِ

(ت. حسن صحيح، وتمام، وابن عساكر عن بهز ابن حكيم عن أبيه عن جده)

RE. 299/5 (*Setekûnü fitenün*) “Bir zaman gelecek, fitneler olacak!”

(*Kile: Yâ rasûla'llah, femâ te'mürunâ*) “Peki, o fitneler çıkarsa biz ne yapalım yâ Rasûlallah?” diye sordular. (*Kâle: Aleyküm bi's-şâm*) “Size Şam'ı tavsiye ederim.” dedi. Yâni “Bir karışıklık, ihtilaf çıktığı zaman, diyâr-ı Şâm'ı size tavsiye ederim, oraya gitmenizi tavsiye ederim.” dedi.

Şam'ın çok izzet ü ikramı vardır İslâm nazarında, müslümanların gönlünde... Şam deyince biz *Dimaşk* denilen, *Damascus* denilen şehri anlarız. Ama Araplar'ın Şam dedikleri, Arap Yarımadası'nın şimalindeki münbit topraklardır. Yâni, Suriye ve Irak'a ait o yeşil ovalar, topraklar; onlar Şam diye adlandırılır. Şam'ın merkezlerinden birisi *Dimaşk*'tır. Bizim bugün Şam dediğimiz, Suriye'nin başşehridir? Şam diyoruz. Suriye'nin başşehri *Dimaşk*'tır veyahut *Damascus*'tur.

⁷ Lafız farkıyla: Tirmizî, *Sünen*, c.V III, s.153, no:2143; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.258, no:6044; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XV, s.78, no:38475; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.I, s.84; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XII, s.504, no:35038; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.263, no:13071.

Şam'ı tavsiye etmiş Peygamber SAS Efendimiz. Kıyamet hep bu çevrede kopacakmış ve müslümanlarındageçenhaftaki hadis-i şeriflerde okuduğumuza göre; barınak ve sığınağı olacak Şam. Şam mıntıkası, müslümanların barınağı ve sığınağı olacak o kıyamet dehşetlerinde, fitnelerinde.

Deccal'in fitnesinde, müslümanların sığınağı Kudüs olacakmış. İleri de bir hadis-i şerifte kaydediyor. Ye'cüc ve Me'cüc fitnesinde Tur Dağı olacakmış. Müslümanlar Tur Dağı'na kadar çekilecekler, Ye'cüc ve Me'cüc, bütün yeryüzünü istilâ edecek.

g. Hadislerin İncelenmesi

Hız. Ali Efendimiz'den rivâyet edildiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

سَتَكُونُ عَلَيَّ رُوَاةٌ يَرَوُونَ الْحَدِيثَ فَأَعْرِضُوهُ
عَلَى الْقُرْآنِ، فَإِنْ وَافَقَتِ الْقُرْآنَ فَخُذُوهَا وَإِلَّا
فَدَعُوهَا

(كر. عن علي)

RE. 299/6 (*Setekûnü aleyye ruvâtun yervûne'l-hadîs. fea'ridûhu ale'l-kur'an, fein vâfakati'l-kur'ane fehuzûhâ, ve illâ fedeûhâ*)

⁸ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LV , s.77, no:11617; Hız. Ali RA'dan.

(*Setekûnüaleyveruvâtun*) “Benden hadis rivâyet eden insanlar çıkacak ileride” diyor Peygamber Efendimiz. Peygamber Efendimiz’in sözlerine, *mâlûm hadis-i şerif* diyoruz, *ehâdîs-i şerîfe* diyoruz. Bunlar tabii, Peygamber Efendimiz’den duyan şahıslar tarafından daha sonraki şahıslara nakledilmiş. Onun zamanında yaşayanlar, kendi gördükleri şahıslara nakletmişler. Onlar daha sonrakilere... Hepsinin böyle isimleri vardır. Bir hadisi ilk önce kim duymuş, o kime nakletmiş, o kime nakletmiş; buna *rivâyet zinciri* derler.

“—Ben Ali’den işittim, Ali Veli’den işitmiş, Veli Hasan’dan işitmiş, Hasan Ahmed’den duymuş, Ahmed Ebû Hüreyre’nin şöyle dediğini nakletti...” diye her hadisin başında vardır.

Bizim bu son devirde yazılan hadis kitaplarında, sadece kaynağı gösterilmek suretiyle, o uzun isimler atlanmıştır. Sadece ilk dinleyen şahıs ismi konulmuştur, ötekiler atlanmıştır. Ama asıl hadis kitaplarında hepsi vardır. Çok sağlam tutmuştur ulemamız.

“—Benden bazı kimseler hadis rivâyet edecek.” diyor Peygamber SAS Efendimiz. “Onlar benden hadis rivâyet ettikleri zaman siz ne yapacaksınız? (*Fea’rudûhu ale’l-kur’an*) Nakledilen sözü, Kur’an-ı Kerim’e vurun, Kur’an-ı Kerim’in ölçüsüne, terazisine koyun, o teraziyle bir tartın bakalım. Kur’an-ı Kerim’in ölçülerine verdiği emirlere, yasaklara uygun istikamette ise o zaman kabul edin, aksi istikamette ise onu bırakın!”

Demek ki, esas ölçümüz nedir? Kur’an-ı Kerim...

Kur'an-ı Kerim, el-hamdü lillâh,

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

(الحجر: ٩)

(*Innâ nahnü nezzelne'z-zikre ve innâ lehû lehàfizùn*) Emr-i ilâhîsi, va'd-i ilâhîsi mucebince, bir harfi değişmeden bize kadar gelmiştir. Sapasağlam gelmiştir. Neden?

Böyle buyuruyor Allah-u Teâlâ Hazretleri: (*Innâ*) “Muhakkak biz, (*nahnu nezzelne'z-zikre*) Kur'an-ı Kerim'i biz indirdik. (*Ve innâ lehû lehàfizùn*) Biz onu muhakkak muhafaza edeceğiz, koruyacağız; bozulma vs. bahis konusu olamaz.” (Hicr, 15/9)

Hatta, Rasûlüllah'a hitaben buyruluyor ki, Şuara Suresi'nin sonunda:

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ لَأَخَذْنَا مِنْهُ
بِالْيَمِينِ ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ

(الحاقة: ٤٤ - ٤٦)

(*Ve lev tekavvele aleynâ ba'de'l-akàvil. Leehaznâ minhü bi'l-yemîn. Sümme lekata'nâ minhü'l-vetîn*) “Eğer bizim vahyetmediğimiz bir sözü, bize isnad ederek söyleyivermiş olsaydı bu peygamber; Rasûlüllah eğer Allah'ın kendisine vahyettiğinde n gayri bir şey kendisi katacak olsaydı, –haşa, sümme haşa, öyle bir şey bahis konusu değil ama– mutlaka onu kudretimizle yakalardık, sonra onun şah damarını kopartırdık.” (Hakka, 45/44- 46) buyuruyor.

Yâni, “Allah böyle buyurdu deyiverip de yalandan bir şeyler söylemiş olsaydı, ona müsaade etmezdik.” diyor. Allah-u Teâlâ Hazretleri onu ifade ediyor bu ayet-i kerimede. Yâni, Kur’an-ı Kerim’i tağyîre kimsenin gücü yetmemiştir, yetmeyecek de... Ona müsaade yok.

Hatta, nazîre yazmaya bile güçleri yetmedi. Kur’an-ı Kerim meydan okudu hepsine:

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا
بِسُورَةٍ مِّنْ مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ
كُنْتُمْ صَادِقِينَ

(الحاقة: ٤٤ - ٤٦)

(*Ve in küntüm fî raybin mimmâ nezzelnâ alâ ab-dinâ*) “Eğer kulumuzun üzerine indirdiğimizden bir şekiniz, tereddüdünüz varsa, tereddüt içinde iseniz; (*fe’tû bi-sûretin min mislihî*) ona indirilen sûrelerden bir sûrenin benzerini siz getirin, siz indirin, siz ortaya koyun! (*Ve’d’û şühedâeküm min dûni’llâh*) Allah’tan gayrı şahitlerinizi çağırın! (*In küntüm sâdikîn.*) Eğer sözünüzde sâdık, eğer gerçekten bir hakîkî fikirle hareket ediyorsanız, çağırın bakalım, bir sûre ortaya koymaya çalışın!” (Bakara, 2/23) buyruldu.

“—Hadi bakalım, şair sözü diyorsunuz, mecnun sözü diyorsunuz, Hz. Peygamber’in kendisinin söylediğini iddia ediyorsunuz bu Kur’an ayetlerini. Hadi bakalım, bunların bir tanesini siz yapın!” diye meydan okudu.

Müşriklerin hiç biri, Kur'an-ı Kerim'e benzer bir söz ortaya koyamadılar. Allah kelâmı çünkü...

قُلْ لِّئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا
بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ
لِبَعْضٍ ظَهِيرًا

(الإسراء: ٨٨)

(Kul leini'ctemeati'l-insü ve'l-cinnü alâ en ye'tû bi-misli hâze'l- kur'âni lâ ye'tûne bi-mislihî velev kâne ba'duhüm liba'din zahîrâ)
[De ki: And olsun, bu Kur'an'ın bir benzerini ortaya koymak üzere insanlar ve cinler bir araya gelseler, birbirlerine destek de olsalar, onun benzerini ortaya getiremezler.] (İsrâ, 17/88)
Onlar hepsi sırt sırta verseler, omuz omuza dayansalar, uğraşsalar, didinseler; mümkün değil ortaya koymaları...

Allah'ın mahfuz kitabı. O zaman, hadis-i şerifleri de o Allah'ın kitabına, o teraziye koyarız, onunla tartarız. Ona uygun olan hadis-i şerifler tamamdır. Olmayanlar, demek ki Rasûlüllah'tan değildir, uydurulmuştur. Bir yalancı, "Ben bunu Rasûlüllah'tan duydum." demiştir.

Bu ikaz üzerine, hadis alimleri çok dikkatli davranmışlar. Bir kimse bir söz söyleyince:

"—Sen kimden duydun, nasılsın, neyin nesisin? Bu adam kim, güvenilir bir insan mı? Güvenilir bir insansa, hafızası sağlam mı? Sözleri karıştırıyor mu, karıştırmıyor mu? Titiz mi, takvâ ehli mi?"

Birisi bir zatın hadis-i şerif rivayet ettiğini duymuş. “Gideyim, o şahıstan hadis yazayım!” diye uzun seyahatlere çıkmış, o zatın memleketine gelmiş.

Şimdi böyle kitaplarda kolayca bulduğumuz bu hadisler, öyle toplandı. Diyar diyar, diyar diyar dolaşarak, seyahatler yapılarak... Ankara’da meselâ, farz edelim bir şahıs var, Peygamber Efendimiz’den duyduğu hadisleri söylüyor diye birisinden duyunca, buradan kalkıp Ankara’ya gidiyordu insanlar. Oradan yazıyordu, imzasını alıyordu, ondan müsaade alıyordu. Ondan sonra, o hadis-i şerifi kendisi de rivâyet ediyordu. Öyle sağlam bir uygulama ile naklediliyordu.

O adama gitmiş. Sormuş, tarlada demişler. Tarlaya gidiyor, bakıyor ki, hayvanı kaçmış o hadis rivâyet edecek şahsın... Torbayı böyle tutuyor, gel gel, gel gel diye hayvana, torbanın içini sallayarak; saman veya arpa varmış gibi. Hayvan da tabii torbanın sallandığını görünce, yemek yiyeceğim diye, kaçtığı yerden yavaş yavaş geliyor torbanın yanına... Gelince de dizgininden yakalıyor, torbayı koyuyor kenara.

Hadis almak için gelen şahıs, hemen dönmüş geri gitmiş.

“—Bu hayvanı böyle aldatan adam, hadis rivâyet etmeye uygun bir insan değildir.” demiş.

Hayvanı aldatıyor çünkü... Yemi verseydi, yedirseydi; o zaman makbul olacaktı... Öyle titiz davranmışlar, işte bu ikazlar üzerine...

İşte bu okuduğumuz hadis-i şerifler böyle titizce toplanmıştır, kaydedilmiştir. Onun için, dersten

önce ruhlarına Fatihalar hediye ediyoruz, med-yûn-u şükrânız. Onların o titiz çalışmaları olmasaydı, biz Rasûlüllah'ın bu hadis-i şeriflerinin kaç tanesine sahip olabilirdik? Allah cümlesinden râzı olsun. Şefaathlerine nail etsin cümlemizi.

h. Fitne Zamanında İmanın Korunması

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

سَتَكُونُ فِتْنٌ يُصْبِحُ الرَّجُلُ فِيهَا مُؤْمِنًا وَيُمْسِي
كَافِرًا إِلَّا مَنْ أَحْيَاهُ اللَّهُ بِالْعِلْمِ

(طب. عن أبي أمامة)

RE. 199/7 (*Setekûnü fitenün yusbihu'l-raculü fîhâ mü'minen ve yümsî kâfiren, illâ men ahyahullâhu bi'l-ilm*)

Deminki hadislere benziyor; ama sonu çok mühim, sonundaki mânâ mühim: “İleride fitneler olacak” buyurmuş Peygamber Efendimiz, fitneler olacak. *Fitenün*, fitneler demek. Bu fitneler, bu karışıklıklar, bu kargaşalıklar içinde kişi mü'min olarak sabahlayacak, akşama kâfir olacak.” *Neüzü bi'llâh (illâ men ahyâhu'llâhu bi'l-ilm)* müstesnası var, herkes böyle olmayacak; mü'min olarak kalabilecek bazı kimseler.

⁹ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XI, s.447, no:3944; Dârimî, *Sünen*, c.I, s.109, no:338; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.V III, s.233, no:7926; Ruyânî, *Müsned*, c.III, s.361, no:1184; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.V I, s.384, no:3422; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXIII, s.136; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XI, s.125, no:30880; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIII, s.263, no:13072.

Kimler? (*men*) “O kimseler ki (*ahyâhu’llâhu*) Allah onu diri kılmıştır, canlı kılmıştır; (*bi’l-ilmî*) ilim ile...” demek ki ilim sahipleri, irfan sahipleri fitnelerin aslını bilecek, kapılmayacak. Böyle hadis-i şerifleri okuyor tabii. İlim,

Bak şu hadis-i şerifleri okumasaydık, kıyame-ti bilmeyecektik, kıyamet alâmetlerini bilmeyecektik... Mehdî’yi bilmeyecektik, Ye’cüc’ü Me’cüc’ü bilmeyecektik. Olan, olmuş, olacak hadiseleri bilmeyecektik. İlimle biliyor insan.

Demek ki, Allah insanı ilimle diri kıldı mı... Bak bu ifade de çok güzel: (*illâ men ahyahu’llâhu bi’l-ilm*) “İlimle diri kıldığı kimseler müstesna...” diyor. Demek ki cahiller ölü gibi. Cahiller ölü gibi, alimler diri... Demek ki ilim insanı diriltiyor, canlandırıyor; cehalet ölümlük. Çünkü zararı karı bilir, Allah’ın rızasının yolunu anlar da ona göre hareket eder.

O halde bütün bundan gene bize çıkan ders nedir? İlim öğreneceğiz. Tatbik etmek niyetiyle, besmeleyi çekip ilim öğreneceğiz.

“—Benim mesleğim kasaplık...” Ne olursan ol,

“—Ben hamallık yapıyorum...”

Ne yaparsan yap... Akşamları evinde elektrik var mı?

“—Var.”

“—Gözün görüyor mu?”

“—Görüyor.”

“–Okuma yazma biliyor musun?”

“–Bilmiyorum.”

“–Oğlun biliyor mu?”

“–Biliyor.”

“–O zaman oğlun okusun, sen dinle!” Yâni, muhakkak al bir kitap...

“–Kitap alacak param yok.”

Ödünç al. Kütüphaneler ahaliye kitap veriyor. İşte bak şurada Millet Kütüphanesi var. İade servisi var, evlere ödünç kitap veriyor. Okumak için roman alıyorlar kütüphanelerden. Alıyor, okuyor, iade ediyor iade servisinden. Sen de hayırlı ilim öğreten bir kitabı al, oku!

İnsan on sayfa okur, iki satır hatırında kalsa gene bir kârdır. Bir şeyi öğrense, onu tatbik etse, kârdır. Onun için ilim öğreneceğiz. Hepimiz öğreneceğiz, hiç istisnası yok... Üniversite hocası öğrenecek de, esnaf öğrenmeyecek diye bir şey yok. Hepimiz öğreneceğiz, öğrendiğimizi çoluk çocuğumuza da öğreteceğiz. Kurtuluş, bilerek yapılan, şuurlu yapılan amellerle olacak.

i. Mehdi'nin Özellikleri

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

¹⁰Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.II, s.410, no:1600; İbn-i Hacer, *Lisânü'l- Mîzân*, c.IV , s.383, no:1153; Ebû Ümâme RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV , s.327, no:38680; *Camiü'l-Ehâdis*, c.XIII, s.262, no:13067.

سَتَكُونُ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الرُّومِ أَرْبَعُ هُدُنٍ يَوْمَ الرَّابِعَةِ
عَلَى يَدِ رَجُلٍ مِنْ آلِ هَارُونَ يَدُومُ سَبْعَ سِنِينَ قِيلَ
يَا رَسُولَ اللَّهِ مَنْ إِمَامُ النَّاسِ يَوْمَئِذٍ قَالَ مَنْ
وَلَدِي ابْنُ أَرْبَعِينَ سَنَةً كَأَنَّ وَجْهَهُ كَوَكْبٍ دُرِّيُّ
فِي خَدِّهِ الْأَيْمَنِ خَالٌ أَسْوَدٌ عَلَيْهِ عَبَاءَتَانِ
قُطَوَانِيَّتَانِ كَأَنَّهُ مِنْ رِجَالِ بَنِي إِسْرَائِيلَ يَمْلِكُ
عِشْرِينَ سَنَةً يَسْتَخْرِجُ الْكُنُوزَ وَيَفْتَحُ مَدَائِنَ

الشُّرْكَ

(طب. عن أبي أمامة)

RE. 299/8 (*Setekûnu beyneküm ve beyne'r-rumi erbau hüden*) Yine sondan bir evvelki uzunca bir hadis-i şerif. “Sizinle Rumlar arasında dört musâlaha olacak, dört sulh devresi olacak.” Rum

sözü Araplar indinde umumî... Hıristiyanlar, Avrupalılar falan böyle; o taraf yâni. Sadece Yunanistan'da oturan insanlar mânâsına değil yâni... Hatta, bazen *benü'l-asfer* derler sarı ırk filan mânâsına. “Onlarla yâni, hristiyanlarla, gayr-i müslimler ile aranızda dört anlaşma olacak, müsâlaha olacak.

(*Yevmü'r-râbiati alâ yedi racülün min âli hârun*)
“Dördüncü gün, yâni o dört anlaşmadan sonraki durum, Hârun AS’ın soyundan bir adamın eline geçecek onların idaresi.” Hârun AS mâlûm, kimdi? Mûsa AS’ın kardeşiydi. Demek ki, o sülâle den bir kimsenin eline geçecek onların idaresi. (*Yedûmu seb’a sinîn*) “Yedi sene sürececek onların idaresi.”

(*Kîle: Yâ rasûla’llâh, men imamü’n-nâsi yevme izin*) “O gün biz müslümanların, müslüman halkın önderi kim, onun başında kim olacak?” diye soruldu.

(*Kâle*) Buyurdular ki: (*Min veledî ibnu erbaîne seneten*) O zaman müslümanların başında, benim evlâdımdan kırk yaşlarında bir kimse olacak. (*Keenne vechehû kevkebin dürriyyün*) Sanki yüzü parlak yıldız gibi nurlu, pırıl pırıl parıldayacak. (*Fî haddehi’l-eymeni hâlün esved*) Sol yanağında siyah bir ben olacak, bir siyah nokta olacak. (*Aleyhi abâetani kutvâniyyetân*) Üze rinde iki tane kutvâniyye abası olacak. (*Keennehu min ricâli benî isrâ il*) Sanki o benî İsrâil adamlarındanmış gibi olacak. (*Yemlekü işrîne seneh*) Yirmi sene hükmedecek. (*Yestahricu’l-künûze*) Kâbe’de saklı olan hazineleri çıkartacak, (*ve yeftehu medâine’ş-şirk*) ve şirk şehirlerini yâni, müşriklerin elinde bulunan şehirleri fethedecek.”

Bu Mehdi’yi anlatıyor. Yâni, Peygamber *Aleyhi’s-salâtü ve’l-selâm* Efendimiz, o ahir zamanda çıkacak olan Mehdi’nin durumunu bu hadis-i şerifte bize bildiriyor.

j. Fitne Zamanında Katil Olma!

Sonuncu hadis-i şerif:¹¹

سَتَكُونُ أَحْدَاثٌ وَفِئَنَةٌ وَفُرْقَةٌ وَاخْتِلَافٌ فَإِنْ
اسْتَطَعْتَ أَنْ تَكُونَ الْمُقْتُولَ لَا الْقَاتِلَ فَافْعَلْ

RE. 299/9 (*Setekûnü ahdâsün ve fitenün ve fırkatün va'htilâfun*) “Bir takım olaylar olacak, fitne olacak, ayrılık olacak, ihtilaf olacak.” diyor Peygamber Efendimiz. (*Feinisteta'te entekûne'l maktûle le'l-kâtile fe'f'al*) “O fitneler, o tefrikalar, o ayrılıklar olduğu zaman müslümanlar arasında, gücün yeterse sen öldürülen ol da, öldüren, katil olma!” diye, burada da elini kana bulamayı tavsiye ediyor Peygamber SAS Efendimiz.

¹¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V , s.292, no:22552; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.316, no:5223; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.IV , s.189, no:4099; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.V II, s.457, no:37197; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *el-Ukûbât*, c.I, s.189, no:290; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.308; İbn-i Amr eş-Şeybânî, *el-Âhad ve'l- Mesânî*, c.I, s.466, no:646; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.III, s.138, no:463; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V , s.406, no:8566; Hâlid ibn-i Urfata RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.V II, s.590, no:12334; *Kenzü'l-Ummâl*, c.XI, s.184, no:30885; İbn-i Hacer, *Tahlîsu'l-Hayr*, c.IV , s.84, no:1810; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.1017, no:2022.

Bu üç yüzüncü sayfada da böyle yarısına kadar kıyamete ait hadis-i şeriflerden ibaret bazı ibareler var. Ondan sonra, önümüzdeki hafta mevzu başka şeylere intikal edecek.

Şimdi bir insan bu şeyleri bilirse, başına gelirse, bu tavsiyelere uygun hareket eder. Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi dünya ve ahiretin fitnelerinden mahfuz eylesin... O şerli, kötü zamanlara, fitneli zamanlara bırakmasın... Sulh ve sükûn içinde, asûde, rahat, tatlı, rızasına uygun bir ömür geçirip de böyle asude bir şekilde kendisine kavuşmayı nasib etsin...

رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً
وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ

(البقرة: ٢٠١)

(*Rabbenâ âtinâ fî'd-dünyâ haseneten ve fî'l-âhireti haseneten ve kınâ azâbe'n-nâr.*) “Ey Rabbimiz, bize dünyada da iyilik ver, ahirette de iyilik ver ve bizi cehennem ateşi azabından koru!” (Bakara, 2/201) diye dua etmek, Kur'an-ı Kerim'de bize emrolunmuş.

Rabbimiz bize dünyada da, ahirette de iyilikler versin... Ama böyle şeyler olursa, yâni kazârâ rastlarsak... Şunu da söyle ye yim ki, zaman pek tatlı bir zaman değil. Yâni, dünya cadı kazanı gibi fokur fokur kaynayıp duruyor. Milletler, şöyle bir kibrit çaksan benzinin patlayacağı gibi birbirine hasım... Yunanistan bize hasım... Suriye, İsrail, Irak, İran, Ürdün, bilmem ne; herkes birbirine karşı hazır vaziyette, böyle bir işaret bekliyor. Bir kıvılcım olsa patlayacak gibi tehlikeli bir zamandayız. Buna göre ne yapmak lâzım?

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:¹²

بَادِرُوا بِالْأَعْمَالِ الصَّالِحَةِ

(ه.ع.ق. عن جابر)

(*Bâdirû bi'l-a'mâli's-sâlihati*) “Sâlih amellere gayret edin!” Ya ölüverirse?

Râbia-ı Adeviyye, bak kadın olduğu halde dermiş ki sabahleyin:

“—Bugün öleceksin, akşama çıkmayacaksın!” dermiş, kendisini öyle kandırmış, akşama kadar iyi kulluk edermiş.

Akşama çıkınca da:

“—Haydi paçayı kurtardın, sabaha kadar öleceksin!” dermiş, sabaha kadar ibadet edermiş.

Hâtem-i Esam Hazretleri namaza durduğu zaman, kendi kendine dermiş ki:

“—Şu kıldığın namaz, en son namaz; artık bir daha namaz kılmaya gücün yetmeyecek. Arkanda Azrâil AS bekliyor, selâm verince canını alacak.” dermiş.

¹² İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.343, no:1081; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.III, s.381, no:1856; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.171, no:5359; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.421, no:724; Taberânî, *el-Ehâdisü't-Tuvâl*, c.I, s.227, no:21; Beyhakî, *Fadâilü'l-Evkât*, c.I, s.478, no:261, 262; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.IV, s.181, no:998; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIV, s.457; Ebû Hüreyre RA'dan.

Her namazı o duyguyla kılarmış. Yâni, sonuncu namazım artık diye. Hani, insan can havliyle sarılır da, içten dua eder. Farz edelim ki, – Allah göstermesin– öleceğini bilen insan, nasıl candan böyle tazarru ve niyaz eder.

Onun için, biz de hiç olmazsa, –Allah yetiştirmesin o fitnelere, fesatlara ama, öyle olmuş, olacakmış gibi bilerek– biraz sâlih amellere gayret edelim! Malımızı Allah yolunda harcayalım, zamanımızı Allah yolunda harcayalım! Gayretimizi Allah yolunda harcayalım.

Bak bir kardeşimiz geldi:

“–Pırıl pırıl bir müessesemiz var! Şu kadar talebe yetiştirdik; şu kadarını hafızlığa ayırdık, şu kadarını da imam-hatip o kuluna gönderdik. Şimdi yeni talebe alacağız. Çocuklarımız ateş gibi, gayet güzel yetişiyorlar. Ama çatımızı akıyor, daha çatımızı kapayamadık.” diyor.

Yâni, Kur’an kursunun üst tarafını, çatısını kapatacak; işte yüz altmış, yüz seksen lira bir paraya ihtiyaç varmış. Aslında bir babayiğit çıkar, tek başına bu hayrı yapar. Yâni orayı da kapatır. O altında Kur’an okudukça, ölse gitse bile defter-i a’ mâlîne sevap yazılır. Ama işte, biraz insanın gözünden perdenin kalkması lâzım! Şu dünyanın faniliğini anlayıp da, biraz gayret etmesi lâzım!

Geçen sene Hocamız'ın Ramazan'daki faaliyetlerini hatırlıyorum da, böyle oda ağzına kadar dolardı, taşardı. Rahmetullâhi Aleyh, ikindiden akşama kadar tesbihat, zikirler, dualar yaptırırdı. Yâni böyle, giden bir insanın telaşı ve hazırlığı içinde, nasıl gayret ediyordu.

Onun için, biraz mala kıyalım, biraz rahata kıyalım; Allah yolunda çalışalım! Şu Ramazan'ı, şu mübarek mevsimi inşaallah Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rızasına ermekte başarılı bir şe kilde kullanalım! Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin sevdiği, râzı olduğu kullarının zümresine dâhil olalım inşaallah...

Fâtîha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

05. 07. 1981 - İskenderpaşa

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

